

Arrest

nr. 290 960 van 26 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 16 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 16 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ, die verschijnt voor verzoeker, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 15 februari 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 16 februari 2021 om internationale bescherming. Op 16 februari 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben maar geboren te zijn in Pakistan, in het vluchtelingenkamp in Gandab, in de Khyber Pakhtunkhwa provincie (KPK), waar u woonde tot aan uw vertrek richting Europa in 2019 of 2020.

Uw broer, S. M. A. (...), raakte in 2015 betrokken in een burenruzie met verre familie van u in Gandab. Kort daarna werd een jongere broer van de familie waar uw broer ruzie mee had, vermoord, en schoven ze de schuld in de schoenen van uw broer. Uw broer werd kort opgepakt door de Pakistaanse politie, en vertrok na zijn vrijlating uit het land. Naderhand viel de Pakistaanse politie u geregeld lastig, en werd u een aantal keer kort opgepakt. Ook de familie van het slachtoffer bleef uw familie lastigvallen. U besloot na een laatste arrestatie door de Pakistaanse politie ook te vertrekken, in de loop van 2019 of 2020.

U reisde via Iran en Turkije naar Griekenland, en zo via de Balkan naar Oostenrijk, Polen, en Duitsland, om uiteindelijk aan te komen in België op 16 februari 2021. U vroeg hier op dezelfde dag om internationale bescherming. Ter staving van uw relaas legt u voor: een proof of registration kaart (PoR), een taskara, een kopie van de verblijfstitel van uw broer, kopieën van de taskara van uw broer en vader, PoR's van uw familieleden, verkiezingskaarten voor Afghanen in Pakistan, een huwelijksakte, vaccinatiekaarten, lidkaarten van de Jamiat Islam, een rantsoenboekje, foto's, en de enveloppes waarin deze zaken u toegestuurd werden.

Uw broer, S. M. A. (...), werd op 3 mei 2019 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lopen van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw vrees voor vervolging beoordeeld moet worden ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Afghanistan beoordeeld worden. De problemen die u had in Pakistan kunnen in principe bijgevolg niet in rekening genomen worden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging.

U baseert uw vluchtredenen uit Pakistan mede op de problematische omgang van de Pakistaanse overheid en Pakistaanse burgers met Afghaanse migranten. U verklaart dat u gediscrimineerd en slecht behandeld werd, en vaak steekpenningen moest betalen aan de politie. Dit stemt overeen met algemene landeninformatie over de situatie van Afghanen in Pakistan maar zegt niets over een vrees ten aanzien van Afghanistan.

U verklaart dat u niet naar Afghanistan kan terugkeren omdat dat de woonplaats is van verre familieleden van u die u zouden kunnen treffen omdat zij uw broer verdenken van een moord op een minderjarige van hun familie. U verwijst ook naar de algemene situatie in Afghanistan. U bent er evenwel niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging kent in Afghanistan, om onderstaande redenen.

Voorafgaand kan er op gewezen worden dat u toegeeft dat u in Duitsland en Polen opzettelijk gelogen zou hebben over uw leeftijd, in een poging om sneller naar België door te kunnen reizen (CGVS p. 4). Hierover kan gesteld worden dat dit uw algemene geloofwaardigheid ondergraaft; als u er geen graten in ziet om de Duitse en Poolse autoriteiten te proberen misleiden, is het maar de vraag in hoeverre u eerlijk zal zijn in het kader van de Belgische procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming.

Wat betreft de door u voorgehouden vrees, kan ten eerste opgemerkt worden dat er een aantal tegenstrijdigheden zijn tussen uw verklaringen over het incident op basis waarvan uw broer op de loop zou zijn moeten gaan indertijd, en de verklaringen van uw broer daaromtrent. De geloofwaardigheid van deze voorgehouden zaken kan daardoor in twijfel getrokken worden, alsook enige vrees die u voorhoudt op basis van een vete die daaruit voort zou vloeien. U verklaarde namelijk dat uw broer beschuldigd geweest zou zijn van een moord op een dertienjarige jongen, die gewurgd geweest zou zijn met zijn riem, en die ook gebeten geweest zou zijn door de dader (CGVS p. 7). Uw broer verklaarde hierover evenwel dat het zou gaan om een negenjarige jongen, die gewurgd werd met een sjaal, zonder dat er sprake was van andere verwondingen (notities persoonlijk onderhoud A. S. M. (...), dd. 9 april 2019, p. 23, 25; hierna CGVS broer p. X). Dat u over dit kernelement in uw relaas andere verklaringen dan uw broer aflegt, ondermijnt de door u voorgehouden vrees fundamenteel.

In dit kader kan ten tweede trouwens ook opgemerkt worden dat uw broer in 2019 werd gehoord voor het CGVS, dus niet lang voor uw voorgehouden vertrek uit Pakistan richting België, maar dat hij in zijn verklaringen op geen enkel moment melding maakte van problemen die u gekend zou hebben omwille van de verdenking van moord die op hem rustte. Uw broer verklaarde dat er na zijn vertrek uit Pakistan geregeld huiszoekingen bij uw familie zouden plaatsvinden door de Pakistaanse politie, maar hij maakt geen melding dat u gearresteerd geweest zou zijn of op enige andere manier in de problemen kwam (CGVS broer p. 27). U daarentegen houdt voor dat geregeld opgesloten werd, een eerste keer al twintig dagen na het vertrek van uw broer uit Pakistan, omdat uw naam ook doorgegeven zou zijn aan de Pakistaanse politie door de familie met wie jullie twistten (CGVS p. 7, 9). Het valt maar moeilijk te geloven dat uw broer wel melding zou maken van huiszoekingen, maar niet van de periodieke arrestatie van zijn eigen broer, wat nochtans gebeurd zou zijn nog voor hij door het CGVS gehoord werd. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van hetgeen u voorhoudt.

Ten derde valt het op dat u geen enkel begin van bewijs kan presenteren omtrent hetzij de moord waar uw broer van beschuldigd geweest zou zijn, of van de beschuldigingen aan het adres van u of uw broer door de Pakistaanse politie naderhand. Wat betreft primo de moord, beschrijft u een incident dat een aantal frappante kenmerken heeft: het gaat om een moord op een minderjarige, de exacte leeftijd daar gelaten (zie supra), die bovendien door de dader ook gebeten geweest zou zijn (CGVS p. 7). Deze elementen geven het incident een sensationeel karakter, en het valt moeilijk te geloven dat hier in de pers helemaal geen ruchtbaarheid aan gegeven werd. Uw bewering dat zoiets niet in de krant zo komen bij jullie omdat er daar vaak moorden zouden gebeuren (CGVS p. 10, 11), moet daarom van de hand gewezen worden. Dat u geen enkel bewijs van het plaatsvinden van de moord waar uw broer van beschuldigd werd kan geven, ondermijnt de geloofwaardigheid van hetgeen u voorhoudt. Secundo maakt u er ook gewag van dat uw broer beschuldigd werd van een moord en dertig dagen vastgehouden werd, waarna ook u jarenlang periodiek opgepakt werd en bedreigd werd met veroordeling voor een rechtbank. Ook is er sprake van een borgstelling voor de vrijlating van u en uw broer (CGVS p. 6, 8). Maar u houdt voor dat u hier op geen enkel moment een oproep, een beschuldiging, een first information report (FIR), etc. over mocht ontvangen (CGVS p. 10, 13), en legt ook geen bewijs van de borgstellingen voor. Ook dit valt moeilijk te geloven; het Gandab kamp ligt niet in een afgelegen gebied van Pakistan maar aan de grens van KPK en de Punjab, en er kan dus van uitgegaan worden dat de Pakistaanse overheid daar goed georganiseerd is. Dat u van al hetgeen u voorhoudt geen enkel begin van bewijs kan voorleggen, is daarom een element dat de geloofwaardigheid van uw beweringen ondermijnt.

Ten vierde moet vastgesteld worden dat u na de moord waarvan u gewag maakt en de beschuldigingen van de andere familie aan het adres van uw broer, waarbij ze eisten dat er een "moord voor een moord" zou gebeuren (CGSV p. 12, 13), nog minstens vier jaar in Pakistan woonde, en dat op slechts tien minuten van een aantal leden van de andere familie (CGVS p. 12). Als u werkelijk vreesde dat de andere familie u zou kunnen doden, kan verwacht worden dat u toch wel iets sneller op de loop zou gaan. U stelt in dit kader merkwaardig genoeg eerst dat ze de hele tijd "hun kans" zochten, maar meteen daarop dat ze u eigenlijk niet wilden vermoorden (CGVS p. 13). Dit haalt de door u voorgehouden vrees onderuit, zelfs als de rest van uw relaas voor waar genomen wordt (quod non). Meteen daarop beweert u dan weer dat ze u wel wilden vermoorden in plaats van uw broer (CGVS p. 13) – uw verklaringen missen elke samenhang. Maar in ieder geval kan gesteld worden dat uw jarenlange verblijf nabij familieleden van de familie waarmee u gewag maakt van een vete, de door u voorgehouden vrees ondermijnt.

In dat kader kan er ten vijfde trouwens op gewezen worden dat uw gezin, uw zussen, uw ouders en zelfs een oudere broer van u wel nog gewoon in Gandab wonen (CGVS p. 5), en kennelijk geen voldoende vrees voelen vanwege de voorgehouden familievelte om op de loop te gaan. Hier op gewezen, is uw verweer wat betreft uw vader dat hij daar nog een huis en familie heeft en daardoor niet kan vertrekken

(CGVS p. 13) – elementen die u nochtans kennelijk niet tegenhielden. Anderzijds wat betreft uw broer, stelt u dat hij getrouwd zou zijn met de zus van de moeder van het slachtoffer, en daarom uit hun vizier bleef (CGVS p. 13). Dat kan ook niet overtuigen, omdat de mensen waarmee jullie nu een vete zouden hebben sowieso al familie van jullie zijn, en dat de moeder van het slachtoffer uw nicht langs vaderskant is (CGVS p. 13); het valt maar moeilijk te geloven dat deze familieband uw broer die nog in Pakistan woont zou beschermen, maar niet u.

Ten zesde concretiseert u trouwens ook de vrees die u zou kennen vanwege deze familie bij een terugkeer naar Afghanistan niet. U moet namelijk toegeven dat de broers van de jongen die vermoord werd al in 2015 naar Afghanistan verhuisden, en u sindsdien helemaal niets meer van hen gehoord hebt tot aan uw vertrek uit Pakistan, noch weet waar ze precies wonen, enkel de provincie (CGVS p. 11). We zijn intussen ook weer drie jaar verwijderd van het moment van uw vertrek uit Pakistan, waardoor er nu wel een zeer lange periode is verlopen zonder dat u van de personen van wie u te vrezen zou hebben, gehoord hebt. Hierdoor is uw vrees, voor zover daar nog enig geloof aan gehecht kan worden, niet langer actueel te noemen.

Samenvattend kan het volgende gesteld worden: u legt tegenstrijdige verklaringen af ten opzichte van uw broer over het incident waarop de voorgehouden vete gebaseerd zou zijn, u kan niet het incident zelf noch enige van de gevolgen die dit voor u had op enigerlei wijze aantonen met stukken, u bleef ondanks de aanwezigheid van nauwe familie van het slachtoffer nog minstens vier jaar lang wonen in Gandab, en tot op vandaag wonen daar nog ander mannelijke familieleden van u die het kennelijk niet nodig vinden om op de loop te gaan. Wat betreft de leden van de familie met wie jullie een vete zouden hebben die in Afghanistan wonen, kan u helemaal niets concreet zeggen voor wat betreft de voorbije zeven tot acht jaar. Om deze redenen kan u geen gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van deze familie aannemelijk maken.

U verwijst daarnaast ook naar de algemene situatie in Afghanistan, wat betreft onderwijs en de veiligheidssituatie, en geeft aan dat uw familie al meer dan 40 jaar geleden vertrok uit het land (CGVS p. 6, 15, 17). Wat betreft de algemene situatie in Afghanistan, wordt infra geargumenteed als de mogelijkheid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus besproken wordt. Wat betreft uw tegenwerping dat uw familie al meer dan 40 jaar uit Afghanistan vertrokken is, moet erop gewezen worden dat het loutere gegeven lange tijd in Pakistan te hebben verbleven niet voldoende is om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. Er moet worden gesteld dat de nood aan internationale bescherming moet worden beoordeeld ten opzichte van het land van nationaliteit, in casu Afghanistan.

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling.

Uit de EUAA Country Guidance van april 2022 blijkt eveneens dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan, in het algemeen geen vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die in casu niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

U hebt steeds gewoond hebt in een kamp voor Afghaanse vluchtelingen, omringd door andere Pashtouns van Afghaanse origine (CGVS p. 5), waardoor niet kan aangenomen dat u van de heersende normen en gebruiken in Afghanistan vervreemd zou zijn. U bleek tijdens het persoonlijk onderhoud ook te spreken met een sterk Kochi-accent (Pashtoun nomaden in Afghanistan) (CGVS p. 15), wat indicatief is dat u cultureel gezien nog beschouwd kan en zal worden als een Afghaan. Er zijn op dit vlak geen redenen om aan te nemen dat u zich niet terug kan aanpassen aan de Afghaanse samenleving.

Waar u verder nog stelt dat u niet naar Afghanistan zal kunnen terugkeren omdat u er geen huis meer hebt (lees: eigendom) (CGVS p. 6), moet worden vastgesteld dat u hierbij verwijst naar de mogelijkheid om zich (opnieuw) te integreren in Afghanistan. Deze elementen wijzen op problemen van socio-economische aard, en hieruit kan echter geen vervolging of ernstige schade in uw hoofde uit worden

afgeleid. Er kan bijgevolg niet worden ingezien waarom u zich, gelet op alle bovenstaande elementen, niet zou kunnen vestigen in Afghanistan.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade, noch dat u om deze redenen aanspraak kan maken op subsidiaire bescherming.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal

provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, berrmbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het

einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzakelijk in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rest nog de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het sterk verminderde willekeurig geweld in Afghanistan in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

Wat deze persoonlijke omstandigheden betreft, moet in herinnering worden dat in uw regio het willekeurig geweld op een dusdanig laag niveau voorkomt dat er in het algemeen geen reëel risico voor burgers bestaat en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is alvorens te kunnen

besluiten dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen. Wanneer uit de beschikbare informatie duidelijk naar voren komt dat de schaal van het willekeurig geweld in een bepaalde regio dermate laag is dat er in het algemeen geen reëel risico bestaat voor burgers om getroffen te worden door willekeurig geweld, volstaat de vaststelling dat er persoonlijke omstandigheden zijn niet zonder meer om aanleiding te geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Een verzoeker dient derhalve een hoger niveau van individuele elementen aan te brengen teneinde tot het bestaan van een reëel risico te kunnen besluiten. Dit hogere niveau van persoonlijke omstandigheden teneinde te kunnen besluiten tot een reëel risico wordt door u niet aangebracht.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp

nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzekeerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op

buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige

overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, b), van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot

bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat dieper in op de definiëring van het begrip vluchteling door artikel 1 van het Verdrag van Genève en past de vier elementen van deze bepaling toe op zichzelf. Daarbij wijst hij erop dat hij zich in België en dus buiten zijn land van herkomst bevindt en dat hij vreest “bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan” vervolgd te worden en onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Ten slotte stelt verzoeker nog dat hij de bescherming van zijn land van herkomst niet kan invoeren omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolgers zijn.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van het gelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Vooreerst laat verzoeker het volgende gelden:

“Verweerster heeft nagelaten om rekening te houden met de volgende elementen:

Het profiel van verzoeker als iemand die totaal vervreemd is van het land van herkomst door zijn leven in Pakistan en in Europa.

Verzoeker is in al die jaren niet teruggekeerd naar Afghanistan. Hoe kan hij nu terugkeren naar Afghanistan waar de Taliban aan de macht zijn?

Waar hij bloedwraak vreest.

Het feit dat hij jarenlang het onmenselijk leven in Pakistan aanvaard heeft boven een terugkeer naar Afghanistan is een bewijs dat hij daar niets te zoeken heeft.

Verzoeker begrijpt niet dat verweerster juist nu de nood aan de internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan behandelt.

Dit in een tijd waar mensen lijden aan honger en waar de barbaarse Taliban aan de macht zijn.

Tijdens de Ghani en Karzai's regime was de situatie duizend keer beter voor de Afghanen en toch kende verweerster sub beschermingsstatus toe aan de Afghanen die geboren en getogen zijn in Pakistan.

Verweerster doet dit vandaag in eens niet meer.

Zonder een rechtvaardige reden te geven.

Verzoeker is tegen de Islam van de Taliban. Voor verzoeker betekent Islam totaal iets anders dan wat deze godsdienst voor de Taliban betekent.

Verzoeker meent dat hij door deze denkwijze door de Taliban zal vervolgd worden.

Verweerster heeft ook over het hoofd gezien dat Afghanen in Afghanistan mensen zoals verzoeker van Spionage beschuldigen.

In het verleden hebben meerdere Afghanen die in Pakistan en Iran geboren en getogen waren zich schuldig gemaakt aan de Spionage voor deze 2 landen.

De Pashout dit verzoeker spreekt is de Pashtou van Pakistan.

Verweerster neemt zijn verklaring in Duitsland en Polen ten onrechte tegen hem gebruikt worden.

Verzoeker is geadviseerd door de reisgenoten om andere gegevens te gebruiken om niet uitgewezen te worden naar die landen.

Verzoeker heeft jammer genoeg naar deze foutieve adviezen geluisterd. Dit element mag geen vrije brief zijn voor verweerster om de geloofwaardigheid van verzoeker in twijfel te trekken. Te meer het dossier van verzoeker al bij verweerster gekend is door de asielaanvraag van verzoekers broer.

Verzoeker meent dat verweerster ten onrechte het doen en laten van zijn broer tegen hem gebruikt om zijn vrees voor vervolging in twijfel te trekken.

Verweerster hecht ten onrechte geen geloof aan deze moord omdat in de kranten niets vermeld staan over deze feiten.

Verzoeker meent dat verweerster ten onrechte meer waarde hecht aan het feit dat geen berichten verschenen zijn in de kranten dan aan zijn gedetailleerde verklaringen over deze feiten.

Verzoeker meent dat hij bij de terugkeer naar Afghanistan vervolgd kan worden door de teruggekeerde familieleden van deze vermoorde persoon.”

Vervolgens gaat verzoeker als volgt in op zijn gezinssituatie en de acute ondervoeding in Afghanistan:

“Verzoeker meent dat verweerster hem als alleenstaande persoon behandelt. Verzoeker heeft 8 personen ten laste en hij meent dat hij door de situatie in het land van herkomst niet in de mogelijkheid is om voor zichzelf en 7 personen nog te zorgen. Verzoeker heeft 4 dochters en 3 zoons.

De dochters zijn schoolgaanden. Ze kunnen niet naar Afghanistan teruggaan waar ze geen mogelijkheid hebben om onderwijs te volgen.

Verweerster heeft bij deze geen rekening gehouden met het belang van het kind van verzoekers kinderen.

Vooral wanneer mensen nu in Kaboel hun eigen kinderen verkopen om rond te komen.

Vooraf wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran.

De handeling van verweerster zorgt alleen dat mensensmokkelaar nog rijker worden. U mag geen hond vastbinden in Afghanistan van vandaag (een Afghaanse uitdrukking) laat staan een mens die meer dan 2 jaar in Europa gewoond heeft EN gans zijn leven in Pakistan.

Dit is een persoonlijk element waarmee rekening moet gehouden worden.

Vooraf wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran. 10.000 jonge Afghanen per dag. 5.000 met visum en 5.000 illegaal.

Thousands of Afghans fleeing to Iran daily

<https://www.youtube.com/watch?v=yLFc7q5Y6Lw>

Verzoeker meent dat de percentage van acute ondervoeding in Afghanistan een belangrijk element is voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van B grond.

Verweerster heeft dit element niet onderzocht en ipv schrijft ze een wanzinnig paragraaf:

Er kan niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laats taan een opzettelijke handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Is verweerster zichzelf aan het misleiden of ons of uw Raad door dergelijke nonsens te schrijven?

Neemt uw verantwoordelijkheid en ken subsidiaire beschermingsstatus toe op basis van b grond ipv dergelijke speeltje te spelen.

Verzoeker verwijst naar een rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening gehouden moet worden met humanitaire gronden/noodsituatie. In deze rechtspraak houdt de rechter rekening met het voedsel crisis en het algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief.

(zie rechtspraak van rechtbank in Zwolle, 10 juni 2013, nr. 13/467).

Verzoeker meent dat wij in dit geval het niet hebben over beoordeling van een IVA maar over de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Dit arrest mag naar analogie toegepast worden bij de beoordeling van de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.

Helpt Afghaanse kinderen onder vijf jaar loopt risico op ondervoeding

6 oktober 2021

(...)

<https://www.unicef.nl/pers/2021-10-06-helpt-afghaanse-kinderen-onder-vijf-jaar-loopt-risico-op-ondervoeding>

Heeft verweerster dit rapport gelezen?

Of verwacht ze dat verzoeker naar Afghanistan terugkeert en zich schuldig maakt aan diefstal om voor zijn onderhoud te voorzien?

Of moet hij afstruinen vuilnisbakken bij hotels?

Aftellen naar een regelrechte catastrofe in Afghanistan

Richard Donk

28 oktober 2021 15:55

(...)

<https://www.rd.nl/artikel/948542-af-tellen-naar-een-regelrechte-catastrofe-in-afghanistan>

Wat betreft de wijziging van de macht in zijn land van herkomst en de gevolgen voor hem "bij zijn terugkeer" zet verzoeker het volgende uiteen:

"Verzoeker meent dat de wijziging in de veiligheidssituatie is een nieuw element waarmee verweerster geen rekening gehouden heeft.

Verweerster heeft nagelaten om dit te doen!! Eveneens nagelaten om deze fout te compenseren door aan verzoeker sub beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn – omwille van de persoonlijke situatie van verzoeker.

Verweerster is gewoon bang om zoveel Afghanen in een keer te erkennen en ze verschuift haar verantwoordelijkheid op de schouder van uw Raad.

Verzoeker meent dat mocht een terugkeer een optie zijn geweest, zal hij al eerder teruggekeerd zijn naar het land van herkomst.

Het feit dat hij 2 jaar rondloopt op zoek naar bescherming is een bewijs dat hij niet kan terugkeren.

De terugkeerders worden ook vaak beschouwd door de Taliban als ongelovige personen.

Ook personen die beschouwd worden als 'verwesterd' lopen in Afghanistan een risico op vervolging. Dit blijkt uit talrijke bronnen. Zo erkennen de UNHCR-richtlijnen voor het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Afghanistan van 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als 'verwesterd' als een risicogroep. Dit wil zeggen dat zij een verhoogd risico lopen slachtoffer te worden van daden van vervolging.

Zie pagina 10 van dit rapport:

(...)

<https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/05/NANSEN-Profile-3-21-Hazaras-Afghanistan.pdf>

Heeft verweerster dit rapport gelezen?

Jonge Afghanen die meer dan 2 jaren in Europa wonen, zijn totaal veranderd en na een verblijf van 2 jaren in Europa is het onmenselijk om hen bescherming te weigeren.

Verzoeker meent nogmaals dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa.

Verzoeker meent dat op dit moment verweerster over geen informatie beschikt nopens dit punt.

Dit omwille van volgende reden:

(...)

<https://www.ecoi.net/en/file/local/2067833/61d851cd4.pdf>

Dit is eveneens een persoonlijk element waarmee verweerster geen rekening gehouden heeft bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 15 b van de kwalificatierichtlijn.”

Ten slotte verwijst verzoeker nog naar het arrest “*Elgafaji*” van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) over de “*sliding scale*” en meent hij dat hij voldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er in zijn geval sprake is van persoonlijke omstandigheden.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 7 juni 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport “*Pakistan – situation of Afghan refugees*” van EUAA van mei 2022 en aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van het gelijkheidsbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij dit beginsel geschonden acht.

2.3.2.2. In de mate dat verzoeker in het eerste middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.3. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, maar geboren te zijn Pakistan, in het vluchtelingenkamp in Gandab, in de Khyber Pakhtunkhwa provincie (KPK), waar hij gewoond zou hebben tot aan zijn vertrek richting Europa in 2019 of 2020.

Verzoekers broer, S. M. A., zou in 2015 betrokken zijn geraakt in een burenruzie met verre familie in Gandab. Kort daarna zou een jongere broer van de familie met wie verzoekers broer ruzie had, zijn vermoord en zou deze familie de schuld hiervan in de schoenen van verzoekers broer hebben geschoven. Verzoekers broer zou kort opgepakt zijn geweest door de Pakistaanse politie en zou na zijn vrijlating uit het land zijn vertrokken. Naderhand zou de Pakistaanse politie verzoeker geregeld hebben lastiggevallen en zou verzoeker een aantal keer kort zijn opgepakt. Ook de familie van het slachtoffer zou verzoekers familie zijn blijven lastigvallen. Verzoeker zou na een laatste arrestatie door de Pakistaanse politie in de loop van 2019 of 2020 ook hebben besloten om te vertrekken.

Aan verzoekers broer, S. M. A., werd op 3 mei 2019 de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

De adjunct-commissaris wijst in de bestreden beslissing vooreerst terecht op het volgende:

“Vooreerst dient aangestipt te worden dat uw vrees voor vervolging beoordeeld moet worden ten opzichte van uw land van nationaliteit. Gelet op het feit dat u verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, moet in uw geval uw vrees ten opzichte van Afghanistan beoordeeld worden. De problemen die u had in Pakistan kunnen in principe bijgevolg niet in rekening genomen worden bij de beoordeling van uw vrees voor vervolging.

U baseert uw vluchtredenen uit Pakistan mede op de problematische omgang van de Pakistaanse overheid en Pakistaanse burgers met Afghaanse migranten. U verklaart dat u gediscrimineerd en slecht behandeld werd, en vaak steekpenningen moest betalen aan de politie. Dit stemt overeen met algemene landeninformatie over de situatie van Afghanen in Pakistan maar zegt niets over een vrees ten aanzien van Afghanistan.”

Door louter in het tweede middel van zijn verzoekschrift te stellen dat hij niet begrijpt dat de adjunct-commissaris juist nu de nood aan internationale bescherming ten aanzien van Afghanistan behandelt, slaagt verzoeker er niet in deze pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen. De Raad wijst er op dat de nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet inderdaad moet worden getoetst ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoeker. *In casu* heeft verzoeker aangegeven over de Afghaanse nationaliteit te beschikken (administratief dossier (hierna: adm. doss.), map ‘DVZ’, stuk 7, Registreren Verzoek Internationale Bescherming (VIB)). De adjunct-commissaris heeft verzoekers vrees dan ook terecht ten aanzien van Afghanistan onderzocht. Dat mensen honger lijden in Afghanistan en de “barbaarse” taliban er aan de macht zijn, doet daaraan geen afbreuk.

Verzoeker verklaart dat hij niet naar zijn land van nationaliteit, Afghanistan, kan terugkeren omdat dat de woonplaats is van verre familieleden van hem die hem zouden kunnen treffen omdat zij zijn broer verdenken van een moord op een minderjarig familielid.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

De bestreden beslissing bevat vooreerst de volgende pertinente overweging:

“Voorafgaand kan er op gewezen worden dat u toegeeft dat u in Duitsland en Polen opzettelijk gelogen zou hebben over uw leeftijd, in een poging om sneller naar België door te kunnen reizen (CGVS p. 4). Hierover kan gesteld worden dat dit uw algemene geloofwaardigheid ondergraaft; als u er geen graten in ziet om de Duitse en Poolse autoriteiten te proberen misleiden, is het maar de vraag in hoeverre u eerlijk zal zijn in het kader van de Belgische procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming.”

Dat hij geadviseerd is door zijn reisgenoten om andere gegevens te gebruiken om niet uitgewezen te worden naar Duitsland en Polen en hij jammer genoeg naar deze foute adviezen heeft geluisterd, zoals verzoeker in het tweede middel aanvoert, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. Verzoeker verklaarde immers louter dat hij gelogen heeft omdat hij naar België wou komen (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud,

p. 4). Verzoeker kan niet overtuigen waar hij vervolgens stelt dat dit element geen “vrije brief” mag zijn voor de adjunct-commissaris om zijn geloofwaardigheid in twijfel te trekken, te meer omdat zijn dossier al bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) gekend is door de asielaanvraag van zijn broer. Het is immers niet zo dat verzoekers volledige dossier gekend zou zijn omwille van de eerdere asielaanvraag van zijn broer en dat verzoeker hierdoor geen ongeloofwaardige verklaringen meer kan afleggen. Ook al zijn er een aantal elementen van verzoekers vluchtrelaas reeds gekend bij het CGVS omwille van het gelijkaardig vluchtrelaas van zijn broer, dan nog dient het verzoek om internationale bescherming van verzoeker afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht te worden, rekening houdend met de concrete situatie in het land van zijn nationaliteit op het tijdstip van de beslissing en de individuele elementen zoals door hem aangebracht. De adjunct-commissaris heeft terecht geoordeeld dat het feit dat verzoeker in Duitsland en Polen opzettelijk gelogen heeft over zijn leeftijd, zijn algemene geloofwaardigheid ondergraaft.

Voorts wijst de adjunct-commissaris op het volgende:

“Wat betreft de door u voorgehouden vrees, kan ten eerste opgemerkt worden dat er een aantal tegenstrijdigheden zijn tussen uw verklaringen over het incident op basis waarvan uw broer op de loop zou zijn moeten gaan indertijd, en de verklaringen van uw broer daaromtrent. De geloofwaardigheid van deze voorgehouden zaken kan daardoor in twijfel getrokken worden, alsook enige vrees die u voorhoudt op basis van een vete die daaruit voort zou vloeien. U verklaarde namelijk dat uw broer beschuldigd geweest zou zijn van een moord op een dertienjarige jongen, die gewurgd geweest zou zijn met zijn riem, en die ook gebeten geweest zou zijn door de dader (CGVS p. 7). Uw broer verklaarde hierover evenwel dat het zou gaan om een negenjarige jongen, die gewurgd werd met een sjaal, zonder dat er sprake was van andere verwondingen (notities persoonlijk onderhoud A. S. M. (...), dd. 9 april 2019, p. 23, 25; hierna CGVS broer p. X). Dat u over dit kernelement in uw relaas andere verklaringen dan uw broer aflegt, ondermijnt de door u voorgehouden vrees fundamenteel.

In dit kader kan ten tweede trouwens ook opgemerkt worden dat uw broer in 2019 werd gehoord voor het CGVS, dus niet lang voor uw voorgehouden vertrek uit Pakistan richting België, maar dat hij in zijn verklaringen op geen enkel moment melding maakte van problemen die u gekend zou hebben omwille van de verdenking van moord die op hem rustte. Uw broer verklaarde dat er na zijn vertrek uit Pakistan geregeld huiszoekingen bij uw familie zouden plaatsvinden door de Pakistaanse politie, maar hij maakt geen melding dat u gearresteerd geweest zou zijn of op enige andere manier in de problemen kwam (CGVS broer p. 27). U daarentegen houdt voor dat geregeld opgesloten werd, een eerste keer al twintig dagen na het vertrek van uw broer uit Pakistan, omdat uw naam ook doorgegeven zou zijn aan de Pakistaanse politie door de familie met wie jullie twistten (CGVS p. 7, 9). Het valt maar moeilijk te geloven dat uw broer wel melding zou maken van huiszoekingen, maar niet van de periodieke arrestatie van zijn eigen broer, wat nochtans gebeurd zou zijn nog voor hij door het CGVS gehoord werd. Ook dit ondermijnt de geloofwaardigheid van hetgeen u voorhoudt.”

Met het summiere en niet nader uitgewerkte betoog in het tweede middel dat de adjunct-commissaris ten onrechte het doen en laten van zijn broer tegen hem gebruikt om zijn vrees voor vervolging in twijfel te trekken, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en draagkrachtig en worden door verzoeker niet weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven.

Daarbij komt dat het opvalt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs kan presenteren omtrent de moord waarvan zijn broer beschuldigd geweest zou zijn of van de beschuldigingen aan het adres van hem of zijn broer door de Pakistaanse politie naderhand. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Wat betreft primo de moord, beschrijft u een incident dat een aantal frappante kenmerken heeft: het gaat om een moord op een minderjarige, de exacte leeftijd daar gelaten (zie supra), die bovendien door de dader ook gebeten geweest zou zijn (CGVS p. 7). Deze elementen geven het incident een sensationeel karakter, en het valt moeilijk te geloven dat hier in de pers helemaal geen ruchtbaarheid aan gegeven werd. Uw bewering dat zoiets niet in de krant zo komen bij jullie omdat er daar vaak moorden zouden gebeuren (CGVS p. 10, 11), moet daarom van de hand gewezen worden. Dat u geen enkel bewijs van het plaatsvinden van de moord waar uw broer van beschuldigd werd kan geven, ondermijnt de geloofwaardigheid van hetgeen u voorhoudt. Secundo maakt u er ook gewag van dat uw broer beschuldigd werd van een moord en dertig dagen vastgehouden werd, waarna ook u jarenlang periodiek opgepakt werd en bedreigd werd met veroordeling voor een rechtbank. Ook is er sprake van een borgstelling voor de vrijlating van u en uw broer (CGVS p. 6, 8). Maar u houdt voor dat u hier op geen enkel moment een oproep, een beschuldiging, een first information report (FIR), etc. over mocht

ontvangen (CGVS p. 10, 13), en legt ook geen bewijs van de borgstellingen voor. Ook dit valt moeilijk te geloven; het Gandab kamp ligt niet in een afgelegen gebied van Pakistan maar aan de grens van KPK en de Punjab, en er kan dus van uitgegaan worden dat de Pakistaanse overheid daar goed georganiseerd is. Dat u van al hetgeen u voorhoudt geen enkel begin van bewijs kan voorleggen, is daarom een element dat de geloofwaardigheid van uw beweringen ondermijnt."

Verzoeker verwijt de adjunct-commissaris in het tweede middel (i) ten onrechte geen geloof te hechten aan de moord omdat in de kranten niets vermeld staat over deze feiten en (ii) ten onrechte meer waarde te hechten aan het feit dat geen berichten verschenen zijn in de kranten dan aan zijn "gedetailleerde verklaringen over deze feiten". Hij gaat er evenwel aan voorbij dat zijn "gedetailleerde verklaringen over deze feiten" verschillen van de verklaringen die zijn broer daarover had afgelegd. Voorts wijst de Raad erop dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing niet enkel overweegt dat verzoeker geen enkel begin van bewijs voorlegt van de moord, maar ook dat verzoeker geen bewijs voorlegt van de beschuldigingen ten aanzien van hem of zijn broer. De adjunct-commissaris oordeelt voorts dat dit "een" element is dat de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen ondermijnt. De bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging niet aannemelijk heeft gemaakt. Verzoeker brengt geen concrete en naar behoren gestaafe elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing.

Voorts kan worden opgemerkt dat verzoeker de volgende in de bestreden beslissing opgenomen motieven volledig ongemoeid laat:

"Ten vierde moet vastgesteld worden dat u na de moord waarvan u gewag maakt en de beschuldigingen van de andere familie aan het adres van uw broer, waarbij ze eisten dat er een "moord voor een moord" zou gebeuren (CGSV p. 12, 13), nog minstens vier jaar in Pakistan woonde, en dat op slechts tien minuten van een aantal leden van de andere familie (CGVS p. 12). Als u werkelijk vreesde dat de andere familie u zou kunnen doden, kan verwacht worden dat u toch wel iets sneller op de loop zou gaan. U stelt in dit kader merkwaardig genoeg eerst dat ze de hele tijd "hun kans" zochten, maar meteen daarop dat ze u eigenlijk niet wilden vermoorden (CGVS p. 13). Dit haalt de door u voorgehouden vrees onderuit, zelfs als de rest van uw relaas voor waar genomen wordt (quod non). Meteen daarop beweert u dan weer dat ze u wel wilden vermoorden in plaats van uw broer (CGVS p. 13) – uw verklaringen missen elke samenhang. Maar in ieder geval kan gesteld worden dat uw jarenlange verblijf nabij familieleden van de familie waarmee u gewag maakt van een vete, de door u voorgehouden vrees ondermijnt.

In dat kader kan er ten vijfde trouwens op gewezen worden dat uw gezin, uw zussen, uw ouders en zelfs een oudere broer van u wel nog gewoon in Gandab wonen (CGVS p. 5), en kennelijk geen voldoende vrees voelen vanwege de voorgehouden familievete om op de loop te gaan. Hier op gewezen, is uw verweer wat betreft uw vader dat hij daar nog een huis en familie heeft en daardoor niet kan vertrekken (CGVS p. 13) – elementen die u nochtans kennelijk niet tegenhielden. Anderzijds wat betreft uw broer, stelt u dat hij getrouwd zou zijn met de zus van de moeder van het slachtoffer, en daarom uit hun vizier bleef (CGVS p. 13). Dat kan ook niet overtuigen, omdat de mensen waarmee jullie nu een vete zouden hebben sowieso al familie van jullie zijn, en dat de moeder van het slachtoffer uw nicht langs vaderskant is (CGVS p. 13); het valt maar moeilijk te geloven dat deze familieband uw broer die nog in Pakistan woont zou beschermen, maar niet u.

Ten zesde concretiseert u trouwens ook de vrees die u zou kennen vanwege deze familie bij een terugkeer naar Afghanistan niet. U moet namelijk toegeven dat de broers van de jongen die vermoord werd al in 2015 naar Afghanistan verhuisden, en u sindsdien helemaal niets meer van hen gehoord hebt tot aan uw vertrek uit Pakistan, noch weet waar ze precies wonen, enkel de provincie (CGVS p. 11). We zijn intussen ook weer drie jaar verwijderd van het moment van uw vertrek uit Pakistan, waardoor er nu wel een zeer lange periode is verlopen zonder dat u van de personen van wie u te vrezen zou hebben, gehoord hebt. Hierdoor is uw vrees, voor zover daar nog enig geloof aan gehecht kan worden, niet langer actueel te noemen."

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Gelet op al het voorgaande wordt in de bestreden beslissing terecht als volgt besloten:

"u legt tegenstrijdige verklaringen af ten opzichte van uw broer over het incident waarop de voorgehouden vete gebaseerd zou zijn, u kan niet het incident zelf noch enige van de gevolgen die dit voor u had op enigerlei wijze aantonen met stukken, u bleef ondanks de aanwezigheid van nauwe familie van het slachtoffer nog minstens vier jaar lang wonen in Gandab, en tot op vandaag wonen daar nog ander mannelijke familieleden van u die het kennelijk niet nodig vinden om op de loop te gaan. Wat betreft de

leden van de familie met wie jullie een vete zouden hebben die in Afghanistan wonen, kan u helemaal niets concreet zeggen voor wat betreft de voorbije zeven tot acht jaar. Om deze redenen kan u geen gegronde vrees voor vervolging ten opzichte van deze familie aannemelijk maken.”

De Raad besluit in navolging van de adjunct-commissaris dat verzoeker zijn problemen met de familie die zijn broer zou verdenken van een moord op een minderjarige van hun familie niet aannemelijk maakt.

Verder voert verzoeker in het tweede middel van zijn verzoekschrift aan dat de adjunct-commissaris over het hoofd heeft gezien dat Afghanen in Afghanistan mensen zoals hem van spionage beschuldigen omdat meerdere Afghanen die in Pakistan en Iran geboren en getogen waren zich in het verleden schuldig hebben gemaakt aan de spionage voor deze twee landen. De Raad stelt echter vast dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel ogenblik enig gewag heeft gemaakt van deze problemen of deze vrees, zodat hij de adjunct-commissaris niet dienstig kan verwijten dit over het hoofd te hebben gezien. De Raad wijst er hierbij op dat op een verzoeker om internationale bescherming de verplichting rust om van bij de aanvang van de asielpcedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over zijn verzoek. Het kan niet ernstig worden genoemd dat verzoeker, indien hij hierdoor werkelijk een vrees koestert, pas voor het eerst in zijn verzoekschrift aangeeft dat Afghanen in Afghanistan mensen zoals hem van spionage beschuldigen. Bovendien laat verzoeker na zijn bewering dat Afghanen in Afghanistan mensen zoals hem van spionage beschuldigen te staven of te onderbouwen met enig begin van bewijs. Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in de toekomst in Afghanistan problemen zou kennen omdat hij door andere Afghanen beschuldigd zou worden van spionage.

Verzoeker voert in het tweede middel van zijn verzoekschrift voorts aan dat hij door zijn leven in Pakistan en Europa het profiel heeft van *“iemand die totaal vervreemd is van het land van herkomst”*. Hij wijst erop dat terugkeerders door de taliban vaak worden beschouwd *“als ongelovige personen”* en dat ook personen die beschouwd worden als *‘verwesterd’* in Afghanistan een risico op vervolging lopen.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het *‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar)* (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, *“Afghanistan security situation”*, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van *“wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing”*, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, *“Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022”*, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”*, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “zina” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “Afghanistan targeting of individuals”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “Guidance Note” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘to play the game’. Het komt aan verzoeker toe in *concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om in Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker heeft verklaard dat zijn familie al meer dan 40 jaar geleden vertrok uit Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15-16). De adjunct-commissaris heeft wat dit betreft terecht als volgt geoordeeld in de bestreden beslissing:

“Wat betreft uw tegenwerping dat uw familie al meer dan 40 jaar uit Afghanistan vertrokken is, moet erop gewezen worden dat het loutere gegeven lange tijd in Pakistan te hebben verbleven niet voldoende is om een nood aan internationale bescherming vast te stellen in uw hoofde. (...)

Uit het rapport EUAA: Pakistan – situation of Afghan refugees van mei 2022 blijkt dat etnische Pashtouns aan de beide kanten van de grens tussen Afghanistan en Pakistan wonen. Zij delen niet alleen familiebanden, maar er is ook sprake van een gemeenschappelijke geschiedenis en cultuur. De taliban, die sinds augustus 2021 de macht hebben overgenomen in Afghanistan, heeft voornamelijk Pashtouns onder zijn leden. Zij nemen daarbij de belangrijkste posities in de de facto regering. Daarnaast blijkt uit de informatie dat er traditioneel veel gereisd wordt tussen Afghanistan en Pakistan, onder andere omwille van handel, familie die aan beide kanten van de grens woont, onderwijs, werk en medische behandeling. (...)

U hebt steeds gewoond hebt in een kamp voor Afghaanse vluchtelingen, omringd door andere Pashtouns van Afghaanse origine (CGVS p. 5), waardoor niet kan aangenomen dat u van de heersende normen en gebruiken in Afghanistan vervreemd zou zijn. U bleek tijdens het persoonlijk onderhoud ook te spreken met een sterk Kochi-accent (Pashtoun nomaden in Afghanistan) (CGVS p. 15), wat indicatief is dat u cultureel gezien nog beschouwd kan en zal worden als een Afghaan. Er zijn op dit vlak geen redenen om aan te nemen dat u zich niet terug kan aanpassen aan de Afghaanse samenleving.”

De Raad voegt aan deze motieven nog toe dat uit de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert, eveneens blijkt dat de behandeling van personen die geboren zijn of lang verbleven hebben in Pakistan in het algemeen geen

vervolging uitmaakt. Het is slechts in uitzonderlijke gevallen, die *in casu* niet worden aangetoond, dat men omwille van een verblijf in Pakistan een nood aan internationale bescherming kan aantonen.

Door in het tweede middel van zijn verzoekschrift louter te beweren dat hij totaal vervreemd is van Afghanistan door zijn leven in Pakistan en dat de "*Pashout*" die hij spreekt de *Pashtou* van Pakistan is, zonder deze beweringen *in concreto* te staven, slaagt verzoeker er niet in de hierboven weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen.

Hoewel verzoeker in Pakistan zou zijn geboren en getogen en er tot zijn vertrek naar Europa zou hebben verbleven (adm. doss., stuk 4, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5), kan, gelet op het voorgaande, worden aangenomen dat hij op de hoogte was (en nog steeds is) van de Afghaanse normen en gewoontes en dat hij daarnaar gevormd is.

De Raad wijst er vervolgens op dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in het Westen heeft verbleven niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen aarden in Afghanistan. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen concrete informatie aan die op zijn persoonlijke situatie betrekking heeft en waaruit een verregaande verwestering blijkt, of waaruit blijkt dat hij gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden in Afghanistan. De loutere verwijzing naar zijn verblijf in Europa volstaat niet. Door in het tweede middel van zijn verzoekschrift louter te poneren dat hij tegen de Islam van de taliban is en dat Islam voor hem iets totaal anders betekent dan wat deze godsdienst voor de taliban betekent, zonder dit summiere betoog verder uit te werken, toont verzoeker immers niet aan dat hij niet langer in staat zou zijn om zich aan te passen aan de Afghaanse waarden en normen, noch dat er in zijn hoofde sprake is van gedrag dat is gebaseerd op een politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is om zijn identiteit of morele integriteit te behouden, zodat niet van hem mag worden verwacht dat hij dit opgeeft.

Wat betreft de verwijzing in het tweede middel naar het bewind van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in het tweede middel louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker in gebreke een persoonlijke vrees voor vervolging aan te tonen.

Verzoeker voert in het tweede middel van zijn verzoekschrift aan dat de adjunct-commissaris op dit moment over geen informatie beschikt om te kunnen oordelen over het risico dat hij zal lopen omwille van zijn verblijf in Europa. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij in Afghanistan gezien zal worden als zijnde '*besmet*' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden in zijn land van nationaliteit, Afghanistan.

De documenten die zijn opgenomen in het administratief dossier (adm. doss., stuk 5, map met 'documenten') kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen pertinente redenen geen afbreuk doen aan het voorgaande. De adjunct-commissaris motiveert in de bestreden beslissing als volgt over de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten:

“De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in positieve zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben enkel een ondersteunende werking, en ze kunnen niet de geloofwaardigheid van ongeloofwaardige verklaringen herstellen. Uit informatie toegevoegd aan het dossier blijkt trouwens dat documenten in Afghanistan eenvoudig te verkrijgen zijn, hetzij via corruptie of door ze na te laten maken.”

Deze motieven worden door verzoeker op generlei wijze betwist, laat staan ontkracht of weerlegd, zodat ze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat (i) hij zijn problemen met de familie die zijn broer zou verdenken van een moord op een minderjarig familielid, niet aannemelijk maakt, dat (ii) hij niet aannemelijk maakt dat hij in de toekomst in Afghanistan problemen zou kennen omdat hij door andere Afghanen beschuldigd zou worden van spionage en dat (iii) evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van zijn verblijf in Pakistan of (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M’Boj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of

een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de "*Country Guidance: Afghanistan*" van EUAA van januari 2023 (p. 111: "*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*").

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door

gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Hij verwijst in het tweede middel van zijn verzoekschrift weliswaar naar een arrest van de rechtbank van Zwolle, doch hij laat na deze beslissing bij zijn verzoekschrift te voegen of een werkende hyperlink toe te voegen, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze rechtspraak. Alleszins stelt verzoeker zelf dat deze rechtspraak kadert in de beoordeling van een intern vluchtalternatief, wat *in casu* niet aan de orde is. Bovendien kan worden opgemerkt dat deze rechtspraak dateert van 2013 en dus onmogelijk uitspraak kan doen over de vraag of de huidige humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een specifieke actor.

Verzoeker voert in het tweede middel nog aan dat hoewel de situatie “*duizend keer beter*” was voor de Afghanen tijdens “*de Ghani en Karzai’s regime*”, het CGVS toen toch een subsidiaire beschermingsstatus toekende aan de Afghanen die geboren en getogen waren in Pakistan. Hij betoogt dat het CGVS dit vandaag ineens niet meer doet, zonder hiervoor een rechtvaardige reden op te geven. Hij beperkt zich evenwel tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Hoe dan ook toont verzoeker aan de hand van dit betoog niet aan dat er actueel sprake is van een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en van een element van opzettelijkheid, waardoor er *in casu* toepassing zou kunnen worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De Raad wijst er op dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt. Er wordt rekening gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst/ nationaliteit op het tijdstip van de beslissing, met de door de verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden, teneinde te beoordelen of op basis van de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, de daden waaraan hij blootgesteld is of blootgesteld zou kunnen worden, met vervolging of ernstige schade overeenkomen. Elk verzoek dient met andere woorden individueel te worden onderzocht, waarbij de verzoeker op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Zijn loutere bewering dat het CGVS tijdens “*de Ghani en Karzai’s regime*” een subsidiaire beschermingsstatus toekende aan de Afghanen die geboren en getogen waren in Pakistan, hoewel die situatie “*duizend keer beter*” was, is dan ook niet dienstig.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij in Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker verklaart dat hij geen huis of eigendom meer heeft in Afghanistan (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6) en stelt in het tweede middel dat hij door de situatie in Afghanistan niet in de mogelijkheid is om voor zichzelf en zeven andere personen, die hij ten laste heeft, te zorgen. Hij wijst er op dat hij vier dochters en drie zoons heeft. Verzoeker toont hiermee echter nog niet aan dat hij “*als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren*” in Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

In het tweede middel voert verzoeker aan dat zijn dochters “*schoolgaanden*” zijn en dat ze niet naar Afghanistan kunnen gaan omdat ze er geen mogelijkheid hebben om onderwijs te volgen. De bevoegdheid van de adjunct-commissaris is *in casu* evenwel beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming (in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet) van verzoeker. Deze bevoegdheid strekt zich niet uit tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming van de in Pakistan verblijvende dochters van verzoeker. Waar verzoeker in dit verband stelt dat de adjunct-commissaris geen rekening heeft gehouden met het belang van zijn kinderen, wijst de Raad er op dat de bepalingen aangaande het hoger belang van het kind geen afbreuk doen aan de eigenheid van het asielrecht waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus (RvS 29 mei 2013, nr. 223.630)

Het voorgaande neemt niet weg dat een vertrek van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLEED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "Country Guidance Afghanistan" van EUAA van januari 2023.

Voorts toont verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aan die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen. Hij beweert in het tweede middel weliswaar dat hij dergelijke persoonlijke omstandigheden voldoende heeft aangetoond, doch hij laat na deze omstandigheden verder uiteen te zetten. In zoverre hij wat dat betreft verwijst naar zijn vluchtrelaas, verwijst de Raad naar wat daarover *supra*, onder het punt 2.3.3., reeds werd gesteld.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij in zijn land van nationaliteit een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN